

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Ziółka (spr.)

Sędziowie: SSO Hanna Bartkowiak

SSO Dariusz Śliwiński

Protokolant: apl. adw. Adam Konrad

przy udziale A. D. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2017 roku

sprawy **D. Z.** oskarżonej z art. 230 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 30 listopada 2016 roku, sygnatura akt II K 1442/13

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,
2. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i wymierza jej opłatę za II instancję w kwocie 340 złotych.

/-/D. Ś. /-/M. Z. /-/H. B.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy w Gnieźnie uznał oskarżoną D. Z. za winną popełnienia przestępstwa z art. 230 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k., za co wymierzył jej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności Sąd Rejonowy warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 lata, oddając oskarżoną w tym czasie pod dozór kuratora.

(wyrok - karty 186-186v akt; uzasadnienie wyroku karty 188-200 akt)

Wyrok powyższy w całości i na korzyść oskarżonej zaskarżył obrońca oskarżonej zarzucając zaskarżonemu wyrokowi:

- a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który wpłynął na sposób rozstrzygnięcia sprawy, a polegających na przyjęciu, że oskarżona zaproponowała pokrzywdzonym, iż za pośrednictwem swojej siostry M. K. (1) może im załatwić pieniądze pochodzące z dotacji unijnych i środków na dofinansowanie mieszkania,
- b) naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów z zeznań świadków G. P. i R. W. oraz wyjaśnień oskarżonej, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych, co do sprawstwa oskarżonej.

Ze względu na powyższe zarzuty w apelacji wniesiono o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu,
- 2) ewentualnie o nieobciążanie oskarżonej kosztami postępowania odwoławczego

(apelacja obrońcy oskarżonej k. 202-203 akt).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy na wstępie przypomina, że wniesienie środka odwoławczego, niezależnie od jego granic i zakresu, każdorazowo obliguje sąd odwoławczy do zbadania ewentualności wystąpienia uchybień o jakich mowa w art. 439 k.p.k. i 440 k.p.k. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy nie stwierdził wskazanych tam uchybień, a zarzutów, co do ich występowania nie formułowała również obrońca oskarżonej.

Przed omówieniem zarzutów apelacyjnych, stwierdzić należy, iż kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd

I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a orzekając wziął pod uwagę wszystkie przeprowadzone dowody. Sąd I instancji w jasny i przekonujący sposób przedstawił tok swojego rozumowania. Każdy z ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów poddany został ocenie, która uwzględnia wskazania doświadczenia życiowego i reguły logicznego rozumowania.

Powyższe stanowisko potwierdza analiza akt sprawy i uzasadnienie wyroku, w którym prawidłowo wskazano, jakie fakty zostały uznane za udowodnione i jakie dowody były podstawą ich przyjęcia. Ocena materiału dowodowego nie budzi zastrzeżeń, albowiem nie wykracza poza ramy swobodnej ich oceny, jest dokładna i nie wykazuje błędów logicznych.

Podkreślić też należy, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Przystępując do omówienia zarzutów wniesionej apelacji, Sąd Okręgowy zaznacza, iż w pierwszej kolejności odniesie się do zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k., który został wyszczególniony w apelacji jako drugi, natomiast w dalszej kolejności podda analizie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, mimo iż został on wskazany w apelacji jako pierwszy, albowiem jedynie naruszenie art. 7 k.p.k. może skutkować błędem w ustaleniach faktycznych, zaś sytuacja odwrotna nie może mieć miejsca.

Sąd Okręgowy, po zapoznaniu się z treścią pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, doszedł do przekonania, iż Sąd Rejonowy dokonał oceny zebranego w sprawie i w całości ujawnionego materiału dowodowego w sposób czyniący zadość dyrektywie wyrażonej w art. 7 k.p.k., a także w przepisie art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k., zaś argumenty sformułowane we wniesionej apelacji stanowią jedynie własną ocenę tego materiału dowodowego poczynioną przez skarżącą.

Sąd II instancji nie podzielił stanowiska skarżącej co do tego, jakoby Sąd I instancji, oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, dopuścił się naruszenia dyrektywy określonej w art. 7 k.p.k. (organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego). Przede wszystkim zauważyć należy, że Sąd Rejonowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe na co wskazuje nie tylko zawartość akt niniejszej sprawy, ale przede wszystkim lista dowodów w oparciu, o które Sąd I instancji ustalił stan faktyczny sprawy (karta 190 akt). Sąd Okręgowy z kolei, przeprowadzając kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia, nie dostrzegł, aby istniała

możliwość przeprowadzenia jeszcze jakiegoś innego dowodu, który pomógłby w ustaleniu przebiegu przedmiotowych zdarzeń.

Wskazać także należy, że rolą Sądu II instancji nie jest dokonywanie powtórnej drobiazgowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Takowa została bowiem poczyniona przez sąd rozstrzygający, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie regułami, a Sąd Okręgowy ocenę tę w pełni akceptuje.

Odnosząc się jednak do zarzutu apelacji dokonania dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań G. P. i R. W. oraz wyjaśnień oskarżonej, zdaniem Sądu Okręgowego, zarzut ten należy uznać za całkowicie chybiony.

Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku odniósł się do zeznań poszczególnych świadków, w tym tych złożonych przez G. P. i R. W.. Na stronie drugiej uzasadnienia swojego wyroku Sąd I instancji wyraźnie zaznaczył, że zeznania G. P. uznał za wiarygodne jedynie w części, ponieważ tylko ona twierdziła, iż oskarżona została zwolniona z pracy z uwagi na wyłudzone od pracownic pieniądze, podczas gdy nie potwierdzili tego inni świadkowie, w tym R. W., jak i sama właścicielka plantacji. W dalszej części uzasadnienia (strona piąta) Sąd Rejonowy szczegółowo odniósł się do tej kwestii, zaznaczając, że w tym zakresie zeznania G. P. uznał wyłącznie za jej prywatną opinię, za jej własną ocenę sytuacji. Natomiast analiza pozostałej części zeznań G. P., jak i zeznań pozostałych świadków, doprowadziła Sąd Rejonowy do słusznego wniosku, iż zeznania te są spójne, konsekwentne i wzajemnie się uzupełniają, co w konsekwencji doprowadziło do uznania ich przez Sąd za wiarygodne.

W odniesieniu do powyższego podkreślić należy, że Sąd Rejonowy postąpił w sposób prawidłowy, nie wykraczając poza granice zakreślone przez art. 7 k.p.k. „Zasada swobodnej oceny dowodów nie zostaje naruszona, gdy w obszarze jednego dowodu z zeznań świadka lub wyjaśnień oskarżonego sąd uzna za niewiarygodną określoną część depozycji takiego źródła dowodowego, zaś w innej części obdarzy je wiarą. Wymogiem jest jedynie, aby uzasadnienie takiej oceny było wnikliwe i by zawierało wyjaśnienie, z jakich powodów i w oparciu o jakie dowody lub okoliczności tylko określona część zeznań lub wyjaśnień została obdarzona wiarą” patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2016 roku, sygnatura akt III KK 76/16.

Dodatkowo warto zwrócić uwagę na dwie kolejne kwestie. Zarówno G. P., jak i R. W. zgodnie zeznały, że ostatecznie oskarżona oddała im pieniądze. Z kolei właścicielka plantacji (...) zeznała, że słyszała plotki jakoby oskarżona składała obietnice innym pracownikom i że dotyczyły one pieniędzy, a więc potwierdziła, iż między jej pracownikami zaistniał jakiś problem.

Podkreślić przy tym należy, że zeznań powyższych świadków ani oskarżonej, ani jej obrońcy, w żaden sposób nie udało się podważyć.

Co się zaś tyczy wyjaśnień oskarżonej, to w pierwszej kolejności Sąd Okręgowy zwraca uwagę na to, iż okoliczność, że oskarżona w toku niniejszego procesu konsekwentnie nie przyznawała się do zarzucanego jej czynu, nie może z góry wykluczyć możliwości przypisania oskarżonej sprawstwa - podobnie Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 4 października 2005 roku, sygnatura akt II AKa 194/05.

Oskarżony w procesie karnym nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności (art. 74 § 1 k.p.k.). W ramach przysługującego mu prawa do obrony może on odmówić (bez podania powodów) odpowiedzi na poszczególne pytania oraz odmówić składania wyjaśnień (art. 175 § 1 k.p.k.), a fakt skorzystania z tego uprawnienia nie może dla niego powodować żadnych negatywnych następstw. Jeżeli jednak (...) na składanie wyjaśnień (co również jest jego prawem) oskarżony się zdecydował, to wyjaśnienia te podlegają takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód. Uznanie ich niewiarygodności nie oznacza wcale, że na oskarżonego przerzucony został, z naruszeniem art. 74 § 1 k.p.k., ciężar dowodzenia jego niewinności – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2008 roku, sygnatura akt III KK 363/07.

W świetle powyższego oczywistym jest, że dowód z wyjaśnień oskarżonego jest poddawany ocenie takiej samej, jak każdy inny zgromadzony w danej sprawie materiał dowodowy. Z tej więc przyczyny wiarygodność złożonych

przez oskarżoną wyjaśnień musiała zostać oceniona w kontekście wszystkich okoliczności, w szczególności zaś pozostałych zgromadzonych w sprawie i uznanych za wiarygodne dowodów. I tak jak zeznania świadków były spójne i konsekwentne, tak wyjaśnienia oskarżonej nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Dodatkowo podkreślić należy, że Sąd II instancji, podobnie jak i Sąd I instancji, nie przekonał argument, który znalazł się w wyjaśnieniach oskarżonej, a który został powtórzony w apelacji, że oskarżona nie zna pracownika MOPS M. K. (1) wobec czego nie mogła powoływać się na znajomość z nią (M. K. (1) w swych zeznaniach potwierdziła, iż nie zna oskarżonej D. Z.). Sprawca nie musi bowiem znać osobiście osoby, na którą się powołuje, aby stworzyć pozory możliwości załatwienia, w tym konkretnym przypadku, pieniędzy.

Przypomnieć w tym miejscu także należy, że sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść była rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem sądu jest wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych – wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 lutego 2012 roku, sygnatura akt II AKa 35/12. Zdaniem Sądu Okręgowego, z tego obowiązku Sąd Rejonowy wywiązał się w sposób prawidłowy. Jak wskazano bowiem powyżej, dowód z wyjaśnień oskarżonej, oceniany jest w kontekście wszystkich przeprowadzonych dowodów, w szczególności zaś – jak w niniejszej sprawie – w kontekście uznanych za wiarygodne zeznań świadków. W tej sytuacji zasadnie Sąd I instancji odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonej, że nie popełniła przypisanego jej przestępstwa, a stanowisko swoje w tym zakresie logicznie uzasadnił.

W kontekście powyższych rozważań chybionym okazał się być kolejny zarzut skarżącej, iż Sąd I instancji wydając zaskarżony wyrok dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych.

Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi orzekającemu w I instancji uchybienia przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nie uwzględnieniu przy jej dokonywaniu – tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności (art. 410 k.p.k.). Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975 roku, sygnatura akt II KR 355/74.

Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, winna więc wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia. W sytuacji, w której takowych uchybień nie wykazuje poprzestając, co jest bardzo częstym zjawiskiem, na zaprezentowaniu własnej, nieliczącej się na ogół z wymogami art. 410 k.p.k., ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie sposób uznać, że rzeczywiście sąd I instancji dopuścił się przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia – wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2006 roku, sygnatura akt II AKa 80/06.

W kontekście powołanego powyżej orzeczenia, a także w świetle uprzednich wywodów zawartych w niniejszym uzasadnieniu, Sąd Odwoławczy podnosi, iż zarzut skarżącej, jakoby przebieg zdarzeń w niniejszej sprawie był odmienny od tego ustalonego przez Sąd I instancji (zarzut błędu w ustaleniach faktycznych) w żadnym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie. Oczywiście jest „prawem obrony oskarżonego mnożenie, a nawet wyolbrzymianie na każdym etapie postępowania takich faktów i ich ocen, które pozwalają na powątpiewanie w jego winę, pod warunkiem wszakże nie przeinaczania faktów (lojalności wobec faktów)” – wyrok Sądu Najwyższego, sygnatura akt IV KKN 714/98. Sąd Odwoławczy wskazuje, że zarzuty zawarte w apelacji wniesionej w niniejszej sprawie mają na celu wskazaną w powyższym orzeczeniu linię obrony, a apelująca zmierza do takiego wyolbrzymienia faktów i ich ocen, by uwolnić oskarżoną od odpowiedzialności za przypisany jej czyn, nie spełniając jednak warunku wspomnianego przez Sąd Najwyższy, to jest lojalności wobec faktów ustalonych

w sposób jednoznaczny przez Sąd Rejonowy, z którego stanowiskiem w tej mierze zgadza się Sąd Okręgowy.

Reasumując, kontrola odwoławcza wykazała, że Sąd Rejonowy, dokonując ustaleń faktycznych, co do przebiegu zdarzenia, uwzględnił całokształt ujawnionych okoliczności i nie popadł w wątpliwości, które, wobec braku możliwości ich usunięcia, należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonej. Sąd Odwoławczy zaś, po dokonaniu wnikliwej analizy akt niniejszej sprawy, również nie dopatrywał się w rozumowaniu Sądu Rejonowego luk i wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonej. Podkreślić, bowiem należy, iż

w przekonaniu Sądu II instancji, jeżeli da się wiarę zeznaniom świadków, które Sąd I instancji obdarzył zaufaniem, to brak jest miejsca dla powstania jakichkolwiek wątpliwości, a tym bardziej wątpliwości niedających się usunąć, co do sprawstwa oskarżonej w zakresie przypisanego jej przestępstwa z art. 230 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy przypomina w tym miejscu, że to Sąd I instancji dokonuje oceny materiału dowodowego i na podstawie uznanego przez siebie za wiarygodny materiału dowodowego odtwarza stan faktyczny. Natomiast rolą Sądu Odwoławczego jest kontrola rozstrzygnięcia Sądu I instancji pod kątem zgodności odtworzonego stanu faktycznego z ujawnionym materiałem dowodowym, a także poprawności dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny ujawnionego materiału dowodowego.

W niniejszej sprawie Sąd I instancji ustalił stan faktyczny na podstawie wersji zdarzenia przedstawionej przez świadków M. K. (1), R. W., M. K. (2), T. M. oraz częściowo G. P., a jedynie w części oparł się na wyjaśnieniach złożonych przez oskarżoną D. Z.. Stanowisko swoje w tym zakresie Sąd I instancji poprawnie uzasadnił, a Sąd Odwoławczy w pełni podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy, jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny.

Kontrola odwoławcza wykazała także, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych działał zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego prawa oraz zasad doświadczenia życiowego. Rozumowanie, które doprowadziło do dokonania przedmiotowych ustaleń faktycznych, znajduje pełne odzwierciedlenie w treści uzasadnienia.

Podsumowując powyższe rozważania warto podkreślić, że nie budzi też zastrzeżeń Sądu Okręgowego przyjęta przez Sąd I instancji, w oparciu o ustalony stan faktyczny, kwalifikacja czynu przypisanego oskarżonej.

Sąd Odwoławczy w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji, że oskarżona D. Z. swoim zachowaniem, opisanym w ustaleniach faktycznych pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, wyczerpała znamiona przestępstwa z art. 230 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i art. 11

§ 2 k.k. Nie może bowiem budzić wątpliwości, iż oskarżona, na przełomie maja i czerwca 2013 roku, w miejscowości G., działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, powołując się na swoje wpływy w Miejskich Ośrodku Pomocy Społecznej w G. i u pracownika Ośrodka – (...), podjęła się pośrednictwa w uzyskaniu środków na dofinansowanie remontu mieszkania, a następnie wprowadziła w błąd R. W. poprzednio S. i G. P. co do okoliczności i możliwości załatwienia przez siebie sprawy, doprowadzając pokrzywdzoną R. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 400 złotych, a pokrzywdzoną G. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 900 złotych.

Prawidłowo też Sąd Rejonowy, przy orzekaniu, w tym przy wymierzaniu kary, zastosował przepis art. 4 § 1 k.k. i przyjął, że podstawą orzekania w tym zakresie były przepisy obowiązujące do dnia 1 lipca 2015 roku. Było to niezbędne, ponieważ czyn przypisany oskarżonej popełniony został na przełomie maja i czerwca 2013 roku, a wyrok wydany został w dniu 30 listopada 2016 roku. W myśl zaś art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednak należy zastosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Mając na uwadze to, że apelacja obrońcy oskarżonej skierowana została przeciwko całości rozstrzygnięcia, Sąd Odwoławczy z urzędu, na podstawie art. 447 § 1 k.p.k. dokonał także oceny wymierzonej oskarżonej kary.

Analizując zatem zaskarżony wyrok pod względem rodzaju i wysokości wymierzonej oskarżonej kary, Sąd II instancji podnosi, iż Sąd Rejonowy właściwie zastosował dyrektywy wymiaru kary ujęte w przepisie art. 53 k.k. i trafnie uzasadnił ich zastosowanie, a ponadto uwzględnił całokształt okoliczności, zarówno łagodzących, jak i obciążających, mających wpływ na wymiar kary.

Wobec powyższego, oraz w związku z wcześniejszą karalnością oskarżonej, w tym również za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., kara 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata wraz z wymierzoną oskarżonej grzywną w wysokości 80 stawek dziennych po 10 złotych jedna stawka dzienna jawi się jako kara nadzwyczaj wywarzona i niewątpliwie korzystna dla oskarżonej.

Mając zatem na uwadze powyższe Sąd Odwoławczy uznał, że ukształtowany przez Sąd I instancji wymiar i rodzaj orzeczonych wobec oskarżonej kar stanowiąc będzie dla oskarżonej dolegliwość proporcjonalną do stopnia jej zawinienia i okoliczności sprawy, uwzględniającą w należyтым stopniu stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez nią przestępstwa i dyrektywy wskazane w ustawie w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej.

Reasumując Sąd Odwoławczy w żadnym zakresie nie podzielił argumentów przedstawionych we wniesionej przez obrońcę oskarżonej apelacji i zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Gnieźnie utrzymał w mocy (punkt I wyroku Sądu Okręgowego z dnia 29 marca 2017 roku).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2 wyroku zasądzać na podstawie art. 634 k.p.k. od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i wymierzając jej, na podstawie art.1, art. 2 ustęp 1 punkt 3 oraz art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, opłatę za II instancję w kwocie 340 złotych.

/D. Ś./ /M. Z./ /H. B./